

Ratuota Kasparistorija

Viename Šveicarijos mieste buvo įsikūrusi lituanistinė mokyklėlė „Ratas“. Jos nariai, o ypač mokytoja Eglė, nepaprastai mėgo skaityti. Vienas mylimiausių jos autorių vaikams buvo Kęstutis Kasparavičius. Nuo pat mokyklėlės įkūrimo ji svajonoje apie tai, kad vieną dieną jis pats vaikams papasakotų apie savo knygeles, apie save ir parodytų, kaip jis kuria jaukų, saugų ir paslaptį įdomų savo personažų pasaulį.

Vieną dieną (tai buvo 2012 m. birželio 10 d.) ta svajonė išsipildė. Tiesa, svajonės pačios, be jokių pastangų niekada neišpildo, todėl reikėjo truputį pasistengti. Visus šiuos mokslo metus „Rate“ gyvenome K. Kasparavičiaus tekstais: juos skaitėme, analizavome, žaidėme jų motyvais, mokėmės atmintinai. O mokytoja parašė projektą konkursą paskelbusiai LR Užsienio reikalų ministerijai (kadangi projektas konkursą laimėjo, URM skyrė lėšų Kęstučio kelionei iš Vilniaus į Ženevą, skaitymo skatinimo ir kultūrinio raštingumo asociacija jam skyrė dienpinigių, o LR Atstovybė prie JTO biuro Ženevoje renginį, kaip ir visą mokyklėlę maloniai įsileido į savo patalpas).

Į renginį „Skaitome ir piešiame su Kęstučiu Kasparavičiumi“ kompanija susirinko marga: atvyko beveik visi mokyklėlės lankytojai, jų tėvai, LR ambasadorius prie JTO biuro Ženevoje Rytis Paulauskas, Šveicarijos lietuvių bendruomenės pirmininkė Jūratė Caspersen, būrelis vaikų ir tėvų iš kitų miestų bei keli dar nematyti skaitytojai.

Viskas vyko sklandžiai. „Rato“ nariai parodė kaip jie žaidžia su Kęstučio tekstais.

Kasparavičius pasakojo apie tai, kaip jis augo Aukštadvaryje, su tėvais mokėsi apleistame dvare ir buvo ruošiamas tapti muziku, dirigentu, tačiau tapo dailininku, iliustratoriumi, o vėliau ir rašytoju. Nors lietuvių kalbos mokytoja už abitūros rašinį jam tik iš pasigailėjimo parašė teigiamą pažymį ir prašė šykštu daugiau nieko neberašyti, Taivanyje įvyko žemės drebėjimas ir Kęstutis parašė pirmąją savo istoriją „Čiulbantis žmogus“, sudrebinusią jo kūrybinį gyvenimą.

Įdomių ir netikėtų savo gyvenimo ir kūrybos istorijų Kęstutis pasakojo ir daugiau. Kai vartysite Kasparavičiaus iliustruotas knygeles, pažiūrėkite, ar jo personažuose (ne tik žmonėse) neatpažinsite paties autoriaus. Jis, pasirodo, pats sau pozuoja!

Kai vaikai pritrūko kantrybės klausytis istorijų, Kęstutis pakvietė į stebuklų pasaulį. Bematant ant stalo ėmė trypti elegantiškais aukštakulniais apautos žirafos kanopos, jos sijoną tuojau pat išmargino daugybė meniškų gėlyčių, o į viršų po truputį ėmė stiebtis ilgas ir grakštus jos kaklas.

Prie žirafos kūrimo norėjo prisidėti visi – ir maži, ir dideli, ir suaugę, ir rimti, ir pašėlę. Tiesa, tam, kad žirafa galėtų likti elegantiška, mažiukai ant mažiuko staliuko spalvino Kęstučio nupieštą meškiną. Mat meškinai ne tokie jautrūs mados iššūkiams kaip žirafos.

Kai jau visi nusifotografavo su žavingąja žirafa (savo darbo rezultatu be galo didžiavomės), stojo liūdnesnė dalis. Atsiveikinome su Kristina, Robertu ir Ralfu Seggewiss. Jie palieka mūsų mažąjį miestelį ir išvažiuoja gyventi kitur.

Į Vilnių išvažiavo ir Kęstutis Kasparavičius, gražuolė žirafa kol kas gyvena Ženevos, LR atstovybėje prie JTO, tačiau jau greitai ir ji išvyks į LR ambasadą Berne. O visus išlydėjęs ir nepaprastai praturėjęs „Ratas“ linksmas toliau riedės savo keliais.

